

1.

2. ממש לא מעניין, ויש גם כמה קטעים לא כ"כ גלאט, אבל אם בקשתם קבלו:

לפני כשבועיים, במוצאי שבת, התכנסו מאות נשים בהיכל הגדול של חסידות בעלז. בשורה הראשונה ישבה הרבנית מבעלז, שהיא גם אחותם של האדמו"רים מויז'ניץ, שרה רוקח. הנשים לא התכנסו לתפילה או להאזנה למרצה מגזרית, אלא לצפייה בסדרה שמתעדת אותן, את חייהן. בפעם הראשונה הן ראו על המסך הגדול את השורשים שלהן, את האמונה העיוורת בצדיק המקובלת בקהילה שלהן, את האחדות הקהילתית ואת הטקסים הייחודיים.

מלכויות של מטה" (כאן 11), סדרה דוקומנטרית חדשה מאת אורי רוזנווקס (שראתה אור בסיוע קרן "גשר אביחי וקרן מיימונדיס), מתעדת את חיי היומיום בחסידות. בין היתר היא עוקבת אחרי דמויות בחסידות סדיגורה, מודז'יץ, פיטסבורג ובעלז ברחבי העולם, והיא צולמה בפולין, בקנדה ובישראל. כשהוא חף משיפוט ומצויד ברצון כן לשמוע וללמוד, מתעד רוזנווקס רגעים של התרוממות ורגעים של צער, מהחסידי הפשוט ועד לאדמו"ר. מקום מכובד ניתן גם לחלקן של הנשים בחסידות ולתפיסות החיים שלהן.

לא מגלה את האור

זהו פרק המסע השלישי במסע נשמה שעורך רוזנווקס, מהיוצרים הבולטים בישראל בתחום הדוקומנטרי, אל תוך העולם היהודי. הטרילוגיה שהחלה בסדרה "ליבוביץ – אמונה, אדמה, אדם" המשיכה ב"הנשר הגדול" על הרמב"ם ומסתיימת כעת ב"מלכויות של מטה". עבודותיו עוסקות לרוב במורכבות החברתית בישראל. הוא אחראי על "זכות הצעקה – פרקים במחאה ישראלית", "לוד בין ייאוש לתקווה", "ארבעה סיפורים מהנגב", וסדרות דוקו נוספות כמו "הנבליסטים". כולן זכו בפרסים ובשבחים.

כן, זה סוג של סיפור מתגלגל", אומר רוזנווקס בחיור. "התחלתי עם ליבוביץ'. זה למעשה פרויקט שבחר בו, לא אני בחרתי בו. הציעו לי להצטרף אליו. הידע שלי על ליבוביץ' הסתכם בפן הפוליטי. זה מה שהכרתי מהמשפחה שלי. ההורים שלי העריצו אותו. אבל כשהתחלתי לעבוד על הסדרה גיליתי עוד צדדים שלו. כך הגעתי לרמב"ם. שניהם חולקים תפיסות עולם, שניהם עסקו במדע ותורה. מבחינתי הרמב"ם הוא הקוטב הרציונליסטי של היהדות, ולכן כשסיימתי את הסדרה חיפשתי את "הקוטב המיסטי. כך לאט לאט התחלתי להתעניין בחסידות

? אז אין כאן עניין של משיכה לדת

בסדרה על הרמב"ם ראינתי את הרב צבי פסח דנציגר, רב חרדי שמשתייך לזרם הזילברמני, והוא אמר לי בשלב מסוים 'אני מודאג ממך כי אתה מתייחס ליהדות כמו תרבות, ואני לא אוהב את זה'. הוא צודק, אני מתייחס לזה כמו תרבות. אני תוצר של מערכת החינוך החילונית ואין מקצוע שמערכת החינוך החילונית מצליחה להשניא עליך יותר מלימודי יהדות. כשהתחלתי לחקור ולהכיר את העולם הזה מבחינה היסטורית, חברתית ותרבותית, גיליתי דברים מדהימים. הדגשים במערכת החינוך החילונית על לימודי היהדות לא נכונים, כי אנחנו נותנים את זה בידי מורים דתיים. אסור לנו להגיד 'זה של הדתיים והם ילמדו אותנו'. יש ללמוד מתוך הומניזם, ואם היו מאמצים את השיטה הזאת זה היה מדהים.

בזכות העבודה שלי, העולם הזה נגלה אליי. אני לא בא אליו בקטע של להתחזק, אלא מתוך סקרנות שמובילה אותי. למשל, בסדרה הנוכחית על החסידות אני מתחבר אולי ברמה הרגשית לאורח החיים שלהם, לאנשים, ויש לי דברים טובים להגיד על החברה החסידית שנחשפתי אליה, אבל זה לא בא ממקום של התחזקות. באותה מידה שאני יכול להתלהב ולהתרגש מטיש חסידי, אני יכול להתרגש "מקונצרט קלאסי או מחוויה במקדש בהודו. זה חלק מהזהות והתרבות שלי, לא גיליתי את האור

לא פשוט להביא אל המסך גיבורים שמוצגים בתשעים אחוז מהמקרים בהקשרים שליליים. במשך שנה היה רוזנווקס חתום על חוזה מול התאגיד מבלי שהגיע למראיין אחד ולא היה לו מושג כיצד הסדרה תצא אל הפועל. יחד עם דוד דקלבאום, חרדי ליטאי שסייע לו בתחקיר, הם ניסו לפנות כמעט לכל חצר חסידיית ונענו בשלילה: "זה היה מייאש כמעט. לא הייתה לי אפילו חתיכת קוגל אחת ביד". גם כשכבר מצא מראיינים שהסכימו לעמוד מול המצלמה, הם קיבלו אותו בחשד. "הציבור החרדי למוד אכזבות מהתקשורת", אומר רוזנווקס. "הם כל הזמן אמרו לי 'טוב, אתה נורא נחמד, אבל בטח?' בעריכה יסלפו אותנו". גם כשהסברתי שאני העורך, אז הם המשיכו לשאול 'אבל מי יערוך אותך

חלקם קיבלו אותו אפילו בכעס. "ראיינתי את אחד האנשים ופתאום הוא התעצבן ואמר 'מה זו הפטרונות הזאת? אתה בא ועושה עלינו סרטים, למה אנחנו מעניינים אותך בכלל?'. הסברתי לו שסקרנות זו חלק מהחילונית, אני לא מפחד לשאול שאלות. אמרתי לו שהיפך לא יקרה כי 'אתה'"פוחד לשאול שאלות

בא להקשיב ולא לבקר

פריצת הדרך שלו הגיעה כאשר יצחק אלכמייסטר, חסיד בעלז חוזר בתשובה שעומד בראש ארגון "צוהר" לחוזרים בתשובה, נכנס לתמונה. אלכמייסטר כאב את העובדה שאין שום היכרות, בטח לא הידברות, בין החברה החילונית לזו החסידיית. הוא התחבר לרעיון של סדרה שתציג חסידים דרך העיניים שלהם, בלי פרופסורים או סוציולוגים שניתחו אותם מבחוץ. הוא נכנס לאדמו"ר מבעלז ושאל אותו האם אפשר לשתף פעולה עם הפרויקט הזה. זו הייתה תקופה בווערת ביחסי חרדים-חילונית, שבשיאה הגיע שר הביטחון דאז, אביגדור ליברמן, בשבת למתחם "ביג" באשדוד, כדי לחזק את מאבקם של התושבים נגד סגירת המרכולים. "האדמו"ר מבעלז ענה לו שאין לו אינטרס, אבל הוסיף שאם הוא חושב שהסדרה יכולה להביא להורדת מפלס השנאה בין שני המגזרים אז הוא נותן את ברכתו לעניין". משם הדרך הייתה סלולה.

אחד האירועים הראשונים שרוזנווקס התלווה אליהם היה ביקור האדמו"ר מבעלז במונטריאל. החסידים החלו לזהות את הבחור החדש שמסתובב בשטח, ומבחינתנו של רוזנווקס זה נתן לו הכשר מסוים ופתח לו דלתות. הפרק הראשון של הסדרה עוסק בתולדות החסידות ולוקח את הצופים למסע בין מזיבוז', אושוויץ וירושלים, מהבעל שם טוב ועד לחצרות החסידיות כיום. אחת הדמויות המרגשות שהצופה נחשף אליהן היא סנדר פריד, חסיד בעלז בן 93. הוא הגיע לאושוויץ בנעוריו, והיום הוא עומד בראש משפחה ענקית ולו מאות נכדים ונינים.

הפרק השני מתייחס לתפקידו של האדמו"ר בחיי החסיד – ההחלטות שלא מתקבלות בלי התייעצות איתו, הציות המוחלט, הטיש והקוויטלך. במרכז הפרק תיעוד ביקורו של האדמו"ר מבעלז במונטריאל שבקנדה אחרי שלא ביקר את חסידיו בעיר יותר מעשרים שנה. הפרק השלישי עוסק בחיי היומיום של החסידים מן השורה, נותן במה נרחבת לנשים בחסידות ועוסק בשאלות כיצד מתקיים תא משפחתי חסידי בישראל של המאה העשרים ואחת, מה מעמד האישה בחסידות ומה עומד מאחורי הבחירה להמשיך לא ללמוד לימודי ליבה. הגיבורים של רוזנווקס כנים, אינטליגנטים, לא מתנצלים

נראה שקצת התאהבת במושאי הסיקור שלך. נהגת בהם בכפפות של משי

כל כך הרבה ביקורת על חרדים ועל יוצאי העולם החסידי נשפכה, שזה כבר לא מעניין. שאלה כמו "למה אתם לא משרתים בצה"ל" נשאלה אינסוף פעמים, וזו סוגיה חרדית בכלל ולא חסידיית. כן שאלתי אותם על זה שהם ממשיכים ללמוד ביידיש בבתי הספר, על כך שהם לא מלמדים את הילדים ליבה. אז אולי בשמאל הליברלי יבקרו אותי בטענה שאני 'מתנחמד איתם', אבל לא חיפשתי לעשות מה שעשו עשרים במאים לפני. באתי להקשיב, השארתי את התפיסות שלי בחוץ. קיבלתי הצעה לתוך הבתים שלהם. שאלתי על האדמו"רים שנמלטו בשואה, או על נושא השידוכים שהוא שונה אצלם מאשר במגזר החרדי הכללי, ואיך מתחננים אחרי שלוש פגישות קצרות. לא רציתי להיות

תקליט שחוק בשאלות שנשאלו אלף פעם בעבר. ההישג הגדול ביותר מבחינתי הוא שהם רואים זאת 'ואומרים 'וואלה, מישהו בא לשמוע אותנו

היו ויכוחים תוך כדי, אבל לא שפטתי אותם. אני רוצה להבין איך אדם חושב שקוויטל יכול להציל " אותו. אגב, בהקשר הזה גיליתי יקום מקביל. לי אין שום דבר שקשור למיסטיקה בחיי. סיקרן אותי "מאד לתהות על קנקנם של אנשים שתפיסת העולם שלהם מיסטית

בין קנאה ורתיעה

רוזנווקס נזכר שכשערך הקרנה לסדרה "לוד בין ייאוש לתקווה" שעקבה אחרי החיים בעיר המורכבת, חצי מהאולם היה מלא בצופים ערבים והחצי השני ביהודים, ובכל סצנה צד אחר של האולם מחא כפיים. "התגובה שקיבלתי שם הרבה מהמוסלמים ועד לחרד"לים הייתה 'לא הסכמתי עם כל מה "שראיתי, אבל קיבלתי הזדמנות להגיד את מה שרציתי

?מה היית מאמץ מהעולם החסידי לחייך

אחד הדברים המאוד חזקים בחברה החסידית הוא הסולידריות, וזה בולט במיוחד כשאת מסתכלת " על אנשים זקנים בחברה החסידית. אדם בן 80 ואפילו 90 חי בתחושה שצריכים אותו, שיש לו מה לתת. בחברה החילונית זה לא קיים. את יכולה למצוא אנשים בבדידות איומה

דבר נוסף שמעורר קנאה אצלם זה שהם לא מכורים לסמארטפון. את רואה ילדים משחקים בגומי " וחבל. בהקרנה של הסדרה ישבו 900 נשים ואף אחת מהן לא הסתכלה בטלפון. זה מעורר קנאה שזה לא משתלט להם על החיים. מצד שני, הם עדיין משועבדים, משועבדים לאדמו"ר. אף אחד לא "חופשי באמת

?מה הרתיע אותך

הזלזול המוחלט באיכות הסביבה. אין שם שום יחס לטבע. מכל טיש או יארצייט יוצא חצי טון אשפה. " אני מאמין שזה עניין של חינוך ודבר שיכול להשתנות, כמו תהליכים אחרים שקורים בחברה הזאת. למדתי שעל אנשים שהולכים עם כובע פרווה באוגוסט אתה לא יכול לכפות שום דבר. אם תדחק "אותם לפינה אז גם הקולות הליברליים שם יצופפו שורות. דברים ישתנו אבל זה יקרה בקצב איטי

עד שהחסידיים יתחילו ללמוד אנגלית, רוזנווקס נאלץ ללמוד להתנהל מול החסידיים בדרכם. כתובות הדוא"ל שלהם הן תמיד אסופת מספרים בשל הקושי לכתוב באנגלית. כשהם רוצים לראות את הסדרה הם מבקשים ממנו "תביא לי את זה באון קי". אחרי ההקרנה מול נשות החסידות הייתה לנשים בקשה שהעלתה אצלו חיוך: "הבנים והבעלים שלנו חייבים לראות את זה. שידעו מי אנחנו. "תוכל להוציא את הקטעים של הנשים

האדם שמעבר לפרובוקציות

את "ליבוביץ – אמונה, אדמה, אדם" מרגיש רוזנווקס שקיבל כמתנה משותפתו ליצירה, רינת קליין, שהזמינה אותו לעשות לצידה את הסדרה וכיום מנהלת את ערוץ 8. "התחלתי לחפור בהיסטוריה שלו – בכל המורשת שלו על אמונה, על גוף ונפש ושאר התפיסות המעניינות שלו. זה היה פרויקט "מורכב

?למה ילדיו לא התראיינו לסרט, רק נכדיו

הילדים לא שיתפו פעולה, אבל הנכדים כן. הילדים שלו גדלו תחת האבא שהיה פרובוקטור לא קטן, " והם ספגו אש. הם עזרו לנו בתחקיר אבל היה להם חשש גדול איך זה יצא. מבחינתם הוא היה אדם שהם העריצו, ויחד עם זאת אדם שנוי במחלוקת. היה אתגר גדול לעבוד מולם עם תחושה שהם לא "באמת מאמינים שיצא מזה משהו

הסדרה ששודרה בשנת 2013 זכתה להצלחה גדולה. רבים צפו בה והיא עוררה דיון מחודש בדמותו של האיש. באותה תקופה נקרא רחוב על שמו של ליבוביץ' והוא אף זכה לחיקוי בארץ נהדרת, כמעין חותמת של חזרה למרכז העניינים.

אני חושב שבזכות הסדרה אנשים הבינו שמעבר לפרובוקציות יש כאן אדם מעניין שצריך להקשיב לו", אומר רוזנווקס. "אנשים עד היום מתעצבנים מדבריו, אבל גם מתנגדיו מבינים שקולו חסר. אין היום אנשים הוגי דעות שמצליחים לעניין ולאתגר את הציבור. אני חושב שזה בגלל שאין היום אנשים שכמוהו מוכנים היו לקבל אל ביתם תלמידים להתייעצות או סתם אנשים שרצו להקשיב. אין אדם שיוצא להרצות במקומות נידחים ברחבי הארץ מבלי לצפות לתמורה. אין אדם שיכול לדבר על מדע, דת, אמונה ופוליטיקה ולרתק אליו קהל חילוני. הוא לא עשה לקהל שלו הנחות, הוא אֶתגר אותם ואילץ אותם לבחון את עצמם ואת דעותיהם מול הדברים שבחר להשמיע. בשיממון הפופוליסטי ובשיח המפוצל הקיים היום במקומותינו, אנשים מעדיפים לדבר מול קהל ביתי אוהד. ליבוביץ' מעולם לא פחד להיות לא פופולרי".

העבודה על הסדרה הולידה ברזנווקס את הרצון לעסוק בדמותו המורכבת והמעניינת לא פחות של הרמב"ם. הוא יצא למסע בקרב אינטלקטואלים ורבנים, חרדים, דתיים-לאומיים וחילונים, בניסיון להבין את דמותו המסתורית. בניגוד לסדרה על ליבוביץ', כאן לא עמדו לרשותו מרואיינים שהכירו את האיש וארכיון מסודר. רק הטקסטים של הרמב"ם עמדו לרשותו. במהלך העבודה על הסדרה ניסה להישאר בגובה העיניים של הצופה. "ידעתי שאם אצלול עמוק מדי בחומרים אני מאבד את הצופים. "היה ניסיון מתמיד להוסיף דעת אבל יחד עם זאת לשמור על סקרנות".

כשהתקשר לחוקרים ורבנים הוא שמע גיחוך בקולם, כיצד החילוני מהטלוויזיה יצליח להבין את דמותו של הרמב"ם. כשנפגש עם רבנים חרדים ואתגר אותם בשאלות קשות הם נבהלו ונעלמו. היחיד שנשאר היה הרב דנציגר הנזכר למעלה. "הוא היה החרדי היחיד שהיה מוכן להסביר מה הרמב"ם בשבילו", אומר רוזנווקס.

בסיכומו של דבר הרבה מאדירים את הרמב"ם, אבל הרבה מתנגדים לו. כמו שאמר אחד "המרואיינים 'הרמב"ם הוא כמו ראי' – כל אחד רואה בו את עצמו. הוא מרתק, הדברים שהוא כותב "מדהימים עד היום. התוצאה הייתה סדרה אינטלקטואלית נטולת רגש".

טלוויזיה גבוהה לכל נפש

רוזנווקס (54) נולד בירושלים לאבא פרופסור לפיזיקה ולאמא פסיכולוגית. כשהיה בן שבע נסעה משפחתו לארה"ב בעקבות הפוסט-דוקטורט של אביו, וכשחזרו לארץ עברו לבאר שבע בעקבות עבודתו של האב באוניברסיטת בן גוריון. המגורים בשכונה ה' היו לדבריו החוויה המעצבת של חייו. "גדלתי כמיעוט בתוך חברה שונה מאוד מהבית שלי. באר שבע בשנות השבעים הייתה אינטגרטיבית. לא הייתה דיכטומיה כמו בירושלים, שהיו בה הרבה שכונות שבכל אחת אוכלוסייה "אחרת, או תל אביב שהתחלקה לצפון ודרום".

כדוגמה הוא מביא את ליל הבחירות של 77'. המהפך של בגין הביא את הוריו אל סף בכי, אבל למחרת כשהלך לבית הספר אנשים רקדו ברחובות משמחה. הוא זוכר גם את המתח בין הבית לרחוב בבחירות של שנת 81'. "גדלתי בתוך חברה מגוונת. זה מאד עיצב אותי ויצר סקרנות וכנות. "כשאני נפגש עם אנשים משכבות שונות אני לא משדר ריחוק ואליטיזם".

אחרי שירותו הצבאי החליט ללמוד קולנוע. הוא לא גדל על התחום ("בבאר שבע לא היה לנו סינמטק") אבל המקצוע נראה לו מושך. שני אחיו הלכו בעקבות הוריהם – אחיו פרופסור להנדסה ואחותו פסיכולוגית. כשהילד שלא הצטיין בלימודים בחר בקולנוע אמרו הוריו "העיקר שילמד משהו". באותה תקופה קולנוע בארץ לא נחשב למשהו מציאותי, ודאי לא מקצוע שניתן להתפרנס ממנו. אבל כשסיים את לימודי הקולנוע באוניברסיטת תל אביב התחולל מהפך – ערוץ 2 בדיוק נפתח, וגם הלוויין

והכבלים החלו לשדר. הוא עבד במשך 14 שנה בתוכנית "עובדה" וביים עשרות כתבות. הוא גם ניסה את כוחו בקולנוע עלילתי, אבל מהר מאוד התקבע על התחום שהפך למפעל חיים – קולנוע דוקומנטרי.

מאוד קשה לי עם מסגרות ועם עבודה עם הרבה אנשים", הוא אומר. "קולנוע עלילתי דורש ממך לעבוד לצד הרבה אנשי צוות עם תכנון ופקידות ושייכות. אני אוהב לעבוד לבד עם צוות אינטימי. אני עובד בצורה מאוד אינטואיטיבית – נותן לדברים לקרות. אני מתחיל ולא יודע לאן זה יגיע. ברמה האינטלקטואלית אני נורא אוהב את החיבור הזה שהדוקו מאפשר. אני קורא לזה 'טלוויזיה גבוהה לכל נפש', ונהנה לקחת נושאים מורכבים ולהנגיש אותם.

אני בקושי עשיתי 3 יחידות במתמטיקה. אז אם אני אצליח להבין משהו, כל אחד יבין אותו. זה מה ששעשיתי בסדרות כדוגמת הנובליסטים והסדרה על הרמב"ם. אני תמיד מדמה לי את הצופה כבנאדם שבא עיף מהעבודה ולא מתחשק לו לשבת שעה ולראות זבל. הוא רוצה לצפות שעה בטלוויזיה "ולהרגיש שעשה משהו טוב ולמד משהו".

בהקשר הזה הוא מבקש לתת קרדיט לתאגיד שאפשר לו לעבוד על הפרויקט הנוכחי – שלושה פרקים בסך הכול – במשך שנתיים. "הכניסה של התאגיד היא שינוי אסטרטגי מבחינת העולם הדוקומנטרי. כדי לקבל אישור להקרין פרק מהסדרה בפני חסידי בעלז, ישבתי עם דיין של בעלז והראיתי לו את הסדרה. ואז הוא שואל אותי, 'אבל למה הם עושים את זה (התאגיד), למה זה מעניין אותם?'. הסברתי לו שזו המטרה של תאגיד שידור ציבורי – זה שלי וזה שלך וזה של כולנו. לא בטוח שערוצים מסחריים היו עושים את זה.

נכון יש גופים מסחריים כמו יס דוקו והוט 8 שמשקיעים גם הם ביצירות מסוג זה, אבל הגופים האלו במצוקה. בעידן של נטפליקס שבו בעשרה דולרים לחודש את כל מקבלת את כל הסדרות שבעולם, קשה להם להתקיים. מכאן החשיבות של התאגיד. במדינות מתוקנות יש מיסוי לחברות האינטרנט ואז זה הולך ליצירה אמנותית. יש מדינות שבהן מחייבים את נטפליקס לשדר 30 אחוז תוכן מקורי. כאן מאפשרים לפרטנר וסלקום להיות ספקיות של תכנים, אבל הן לא מחויבות כמעט לייצר תכנים. בכל העולם, מלבד ארה"ב, כל יצירות המקור – דרמה ודוקו, נעשות בזכות רגולציה ותמיכה ציבורית. "אחרת אין להן זכות קיום".

באותה נשימה מוסיף רזנווקס שרמת היצירה הדוקומנטרית בארץ גבוהה מאוד. "אין פסטיבל בעולם שאין בו סרט ישראלי בתחרות הרשמית". בין השנים 2010-2014 הוא כיהן כיו"ר פורום היוצרים הדוקומנטריים. במסגרת תפקידו הוא נלחם בטשטוש הגבולות שבין תוכניות ריאליטי ותוכניות דוקומנטריות. הזכייניות מחויבות על פי חוק להשקיע סכום מסוים ביצירה המוגדרת כ"סוגה עלילתית", יותר אמנותית ופחות מסחרית. דוקומנטרי הוא סוגה עלילתית, אבל הוא הרבה פחות משתלם לכללית מריאליטי. באותה תקופה הוא לא חסך בהתפרצויות, ובשיאה של אחת מהן שבר קיר בזמן דיון במועצת הכבלים והלוויין בשאלה האם הסדרה "מחברים" ראויה להיקרא סדרה דוקומנטרית. גם היום הוא מודאג מחוסר ההגדרה לתוכן דוקומנטרי ובעיקר מהיכולת "לשחק" בתכנים.

הוויכוח הזה עלה רמה אחרי מה שקרה בצילומי הסדרה 'מחוז ירושלים'. זאת שאלה מורכבת, ואנחנו הולכים לעולם שהשאלה הזאת תהיה בו יותר מסובכת, עולם שבו לא נדע מה פיקציה ומה אמת. הדבר האמיתי היחיד שיהיה זה פרסומות. במציאות כזו, השאלה של מה אמת ומה לא "מתחדדת".

ובעידן שבו הכול מהיר, פופוליסטי, יש קהל שצורך דוקו?

נכון, הכול נגיש בטלפון. התכנים מהירים ומתחלפים, אבל דווקא בעידן הזה פתאום נוצר צורך של אנשים ללכת לראות סרט דוקומנטרי. הם אומרים לעצמם אני אנתק לשעה וחצי את הנייד, כשאצא החוצה אקרא מה עשתה נועה קירל. ברגע שכן יש תאגיד שידור ציבורי אז יש סיכוי טוב שתהיה

"השקעה טובה יותר בתחום הזה".

אחדות שמגיעה מהשטח

כבר שלושים שנה שרוזנווקס מתעד את כל גוני החברה הישראלית – מהבדואים בנגב ועד לחסידים בירושלים ובמונטריאול. בהקרנת הבכורה של הסרט החדש הוא נשא דברים ואמר: "אמרתי שבכל מקום שבו עבדתי קניתי חברים. וזה אומר שאפשר לייצר פה הידרות. אנחנו לא צריכים לחכות שהפוליטיקאים יעשו את זה. לצערי אנחנו חיים בגטאות ונפגשים רק בקצוות. כששואלים אותי מה זה דו קיום אז אני אומר שלוד זה דו קיום. זה לא שבאים ליפו ללמוד ערבית פעם בשבוע, אלא עומדים "בתור ביחד לארנונה ובמכולת וחיים באותו הרחוב".

לא רק יחסי ערבים-יהודים מטרידים אותו, אלא גם יחסי חרדים-חילונים. "במונטריאול, כשהאדמו"ר הגיע, חסמו את הרחובות מסביב למקום שבו נערכה קבלת הפנים. למרות שהשכנים היו גויים הם הבינו. כשהטקס נגמר, מכוניות המשיכו לנסוע, גם בשבת. כמובן שיש חילוקי דעות, אבל במקום לחגוג את עושר הדעות בחברה הישראלית אנחנו ממשיכים לריב", הוא אומר.

[דוח על תוכן שלילי באזהרה IP - מחיקה - עריכה](#) Δ שכתר, היום ב- 16:38

צטט הודעה - שלח תודה = #41

8, אלי פישר, תקוע ו-3 משתמשים נוספים מודים על התגובה

שריינו לי מקום ענשי

האקוסטיקאי
עומר קרני

טורו
לי דיקמן

YOUR
LOGO
HERE

3.

ד שכתר משתמש רשום

הצטרף:

1/12/14

הודעות:

46

תודות :

90

נקודות:

19

חדש

קראו את הקטע הזה בדברי המפיק, טפחו לעצמכם על השכם, ושימו לב לנקודה שאכן דורשת תיקון:

מה היית מאמץ מהעולם החסידי לחייך

אחד הדברים המאוד חזקים בחברה החסידית הוא הסולידריות, וזה בולט במיוחד כשאת מסתכלת " על אנשים זקנים בחברה החסידית. אדם בן 80 ואפילו 90 חי בתחושה שצריכים אותו, שיש לו מה לתת. בחברה החילונית זה לא קיים. את יכולה למצוא אנשים בבדידות איומה

דבר נוסף שמעורר קנאה אצלם זה שהם לא מכורים לסמארטפון. את רואה ילדים משחקים בגומי " וחבל. בהקרנה של הסדרה ישבו 900 נשים ואף אחת מהן לא הסתכלה בטלפון. זה מעורר קנאה שזה לא משתלט להם על החיים. מצד שני, הם עדיין משועבדים, משועבדים לאדמו"ר. אף אחד לא "חופשי באמת

מה הרתיע אותך

הזלזול המוחלט באיכות הסביבה. אין שם שום יחס לטבע. מכל טיש או יארצייט יוצא חצי טון אשפה. "אני מאמין שזה עניין של חינוך ודבר שיכול להשתנות, כמו תהליכים אחרים שקורים בחברה הזאת